

בוב ואני בפרדס/שנות השישים

זוכר כאילו זה קרה אתמול.
 יולי, קיץ 1969 נחתה אפולו 11 על הירח.
 בוב ואני שמענו את זה בטרנזיסטור של הפרדס. ליד שדה אליעזר, בשטח דרוז.
 בין שטח ה' לשטח ו' היתה חלקת כורכר שבה החנינו את הטרקטור והקשבנו ללא אומר.
 בוב ויניו, אז מתנדב אמריקאי גאה מוויאטנם לא התרגש במיוחד מזה.
 אני הייתי בן 18. בוב כמה שנים יותר.
 היינו צוות הפרדס למשימות השקיה.
 השארנו בצריף את ג'ייסון וג'ורג' נאי שהמשיכו לשתות את הקפה השחור של הבוקר הכחול האינסופי בבקר גלילי טיפופי.
 היינו הפועלים השחורים ואהבנו את זה. הכי.
 בוב לקח את שטח ו'. אני את שטח ה'.
 המשימה להעביר שורות של צינורות השקיה בין העצים העבירה אותנו על דעתנו.
 כל אחד רצה לנצח בקרב הזה. קרב של גברים.
 בוב היה תחרותי ואני פי 10.
 התחלנו לרוץ ולהעביר את הצינורות מאלומיניום אחד אחד משורה לשורה.
 קו הגמר היו הברושים התמימים שהתנשאו בסוף השטח ואחרי שהעברת את כל הצינורות, חיברת את האחד לשני היית צריך לוודא שכל קו תקין ושכל הממטרות עובדות ומסתובבות. והכל בריצה מטורפת.
 בתחרות הזו בינינו הזעם והרצון לנצח היו כה עזים שבמעבר בין העצים שברנו ענפי אשכוליות והיינו מוציאים צרחות אינדיאניות כדי לחזק את עצמנו.
 באחת השורות, בוב לא הצליח לפרק צינור מצינור.
 לפתע שמעתי שאגה מפחידה וראיתי את בוב מכסח לצינור את הצורה..
 לא זוכר כבר מי ניצח. מקווה שאני- אבל הגענו לשורת הברושים מזיעים וגמורים מעייפות.
 הפעם החלטנו לצאת החוצה משורת הברושים לשדה הסמוך.
 אלפי חמניות צהובות הסתכלו עלינו וחייכו.
 זה היה המחזה הכי מרטיט ומרגש שאי פעם חוויתי.
 ובוב היה שם איתי.
 ישבנו שעה ארוכה מחזירים לעצמנו את הדופק מחייכים ומאושרים.

אפולו 11 על הירח.
 אנחנו בשדה חמניות אינסופי.
 שוקעים שוב בשיחה עמוקה על החיים.

אוהב אותך בוב.
 יהודה עדר

לזכר בוב ויניו

בוב היה איש 'red neck' שעם השנים התרכך...

היתה לו 'סוויטה' בצריפים וחוף מהקשבה למוסיקה הוא בילה עם חברים
 (וחברות) ביניהם הקבוצה האוסטרלית שאליה השתייכתי.. היה יד ימינו של
 ג'ייסון בפרדס ופילוסופית העבודה שלו הייתה שאם אתה עובד אתה קורע את
 התחת - ואם אתה נח אתה נח עד הסוף.

אז הרבה ימים היינו מעבירים קווי השקיה בטירוף עד ארוחת הבוקר ואחרי
 הארוחה דנים על בעיות העולם מתחת לעצי האשכוליות ...

היה ללא חיבור לארץ (עם טראומה מוויטנאם)

אבל עם השנים הפך את כפר הנשיא לבית אמיתי.

לפני כעשר שנים התחיל לקבל פנסיה מארצות הברית ועם בטחון הכלכלי הפך
 לאדם הרבה יותר בטוח ומאושר.

שלומית, אני ויהודה אהבנו אותו מאוד.

יהי זכרו ברוך

הרי ליפשיץ

